

Medens de øvrige Bestemmelser, der indeholdes i nærværende Capitel, i det Væsentlige ikkun indeholde Udtalelse af Retsætninger, der allerede maae siges at være fuldkommen erkjendte i vor Strafferet, inder der en ganske ny Bestemmelse i § 37. Ved Siden af Reglen i § 36 om Ophævelsen af Strafbarhed paa Grund af en Sjælstilstand, der fuldstændig ophæver Villiens Frihed, paabyder nemlig denne Paragraph Nebstættelse af den lovbestemte Straf for Forbrydelser, begaaede af Taaber eller andre Personer, der vel ikke ganske mangle Tilregnelighed, men dog paa Grund af særegne Tilstande, som have Indflydelse paa Villiens Frihed, ikke kunne antages i Gjærningen Dieblik at have haft fuld Tilregnelighed. Det freingaaer af Affattelsen, at den ikke blot har haft saadanne Tilfælde for Die, hvor det sjælelige Liv, uden at være fuldkommen udslukket, dog i det Hele er sløvet ved Alder eller Sygdom, men ogsaa saadanne, hvor Personer, der i Almindelighed maae betragtes som sjælsunde, paa Grund af Veruselse, Ridenstabelighed eller andet saadant Forhold ikke, i Gjærningen Dieblik have været sig selv fuldkommen mægtige. At saadanne Tilstande have Indflydelse paa Tilregneligheden og bør have det paa Handlingens Strafbarhed, synes ikke, at kunne være tvivlsomt, og Udvalget troer, at den nye Bestemmelse vil afhjælpe et Savn i vor Retspraxis.

Fjerde Capitel.

Forsøg paa Forbrydelser.

Blandt de forskjellige Systemer, som have gjort sig gjældende med Hensyn til Bedømmelsen af Forsøgets Strafbarhed, har den danske Lovgivning forlængst sluttet sig til det, der antager, at Forsøget altid bør straffes mindre end den fuldbyrkede Forbrydelse, og at Strafbarheden stiger, jo nærmere den Skyldige er kommen til Fuldbyrdelsen. Det er derfor naturligt, at Lovudkastet bygger paa denne Grund-

vold og har givet Hovedreglen om Forsøgets Strafbarhed i Överensstemmelse hermed (§ 44). Straffen kan stige til tre Fjerdedele af den for den fuldførte Forbrydelse i Loven foreskrevne Straf, hvormod der ikke er sat nogen Grændse for den laveste Straffegrad, hvormed Forsøgs handlingen kan belægges. Dette Sidste staaer i Forbindelse med den Bestarelse, som Lovudkastets § 43 giver af det meget omtvistede Spørgsmaal om, hvad der ufordres for at en Handling overhovedet skal kunne siges at indeholde et strafbart Forsøg paa en Forbrydelse. Ogsaa her have Anstuelserne været meget deelte; medens nemlig Alle have været enige om, at det onde Forsæt maa have aabnbaret sig i hvre Handling, have Mange antaget, at der ikke kunde være Tale om noget strafbart Forsøg, for der fra Forbryderens Side var foretaget Saameget, at hans Virksomhed indeholdt en Paabegyndelse af Forbrydelsens Udførelse, hvormod Andre formene, at allerede saadanne Handlinger, der indeholde en Forberedelse til Udførelsen, maae falde ind under Straffeloven. Det er til denne sidste Betragtningssmaaede, at Lovudkastet knytter sig, idet det foreskriver, at Enhver, der iværksætter nogen Handling, der sigter til at fremme eller beværke Fuldbyrdelsen af et forbryderisk Forsæt, bliver at straffe for Forsøg paa Forbrydelsen. Det maa vistnok ogsaa erkjendes, at Samfundet vilde udsættes for alt for stor Fare ved den modsatte Anstuelse, og Lovudkastets Regel maa derhos vistnok ogsaa siges at stemme med den nugjældende Ret. Men det indlyser af sig selv, at naar man saaledes antager, at allerede de forberedende Handlinger kunne belægges med Straf, kan Forsøget paa en Forbrydelse ligge lige paa Grændsen af det Tilladelige eller ved den onde Tanke og Beslutning, der endnu ikke er strafbar, og at Loven saaledes maa aabne Dommeren Udgang til at belægge de fjernere Forsøgs handlinger med meget milde Straffe. Efter den Affattelse, der er givet § 44, vil Straffen kunne synke til simpelt Fængsel eller endog en ringe Bøde.

Ligesom Lovudkastet saaledes har bestemt Begrebet om et strafbart Forsøgs Begyndelse, har det ogsaa afftukket Grændsen imod den